

Lov og Evangelium

Nr. 3

MARS 2012

48. årgang

Foto : Kristian Gangaas

«Kom til ham, den levende stein» 1Pet 2:4

Oppbyggelig blad på evangelisk luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14/412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50/901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnes-
veien 13 B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05/
915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Hjørnesteinen

«For det heter i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hjørnestein, utvalgt og dyrebar. Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme.» 1Pet 2:6

Jesus spiste påskelammet med disiplene. Under måltidet sang de «lovsangen». Etter jødisk tradisjon er det salmene 113–118. Det lød ut i den mørke natt: «Den stein som bygningsmennene forkastet, er blitt hovedhjørnestein. Av Herren er dette gjort, det er underfullt i våre øyne. Dette er dagen som Herren har gjort, la oss fryde oss og glede oss på den» (Sal 118:22-24). Nå var tiden inne.

Kort tid tidligere – mens Jesus talte i lignelser – sa han: «Og den som faller på denne steinen, skal knuses. Men den som steinen faller på, skal den smuldre til støv» (Mat 21:44). Yppersteprestene og fariseerne ble støtt. De skjønnte at det var dem han talte om, og bestemte seg for å drepe ham.

Etter Guds klokke skjedde det – midt under påskehøytiden. Lammet viste seg å være Guds hjørnestein, utvalgt og dyrebar.

Peter vitnet senere med stor frimodighet: «Han er den steinen som ble forkastet av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein. Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:11-12).

Ingar Gangås

Kristi lidelse

Av Carl Skovgaard-Petersen

Forkastet av verden og forkastet av Faderen! Slik hang Jesus på korset. Hvilken avstand mellom den første barndomstiden da han hadde «velvilje hos Gud og mennesker» (Luk 2:52), og nå da både Gud og mennesker hadde vendt seg fra ham.

Og likevel skjedde nettopp i *denne* stunden det store underet: Forkastet av Gud og verden, førte han Gud og verden sammen.

Hvordan *kunne* vel dette skje?

Jo, det var én ting som ikke hadde bristet for Jesus; én ting holdt ennå: Selv fra dødsrikets dyp kunne han si: *Min* Gud. «Min Gud, min Gud!» Gud hadde forlatt ham, men *han* hadde ikke forlatt Gud. Båndet mellom Gud og ham var ikke skåret over. Det *kunne ikke* skjæres over. Det gjorde at Jesus

Gustave Doré: «Far, i dine hender overgir jeg min ånd!»

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mars 2012

Hjørnesteinen. Av Ingar Gangås	side 2
Kristi lidelse. Av Carl Skovgaard-Petersen	side 3
Han døde for deg! Barnestykke	side 4
Døyparen Johannes. Av Ragnar Opstad	side 5
Mer enn helbredelse. Samtale med Ingeborg Haakonsen	side 8
O Jesus, som har elsket meg. Salme av Paul Gerhard	side 9
Vårt skyldbrev. Av Per Bergene Holm	side 11
Jesus – en annerledes konge. Av Karl Notøy	side 13
Lova og evangeliet. Vitnemål av Kjell Farnes	side 16
Nesten, men tapt! Av Dag Rune Lid	side 17
Han sto opp igjen. Barnestykke	side 18
Kom hit til meg! Dikt	side 19
Kom meg i hu i ditt rike! Av Hans Erik Nissen	side 20

Han døde for deg!

En mann kom ofte ut på kirkegården med friske blomster som han plantet ved en grav.

Da var det noen som spurte ham hvilken grav det var han besøkte så ofte.

Han fortalte da at han en gang var innkalt i krigen, men det var så vanskelige forhold i hjemmet at det var umulig for ham å reise. Han fikk derfor lov til å sende en stedfortreder. Og det ble den mannen som nå lå un-

der gresset. Han drog i hans sted, han tok hans plikt på seg, og han døde i slaget.

Over graven som ble passet så godt på, sto det: «Han døde for meg».

Kristus døde for deg. Dersom du tror det, kan du ikke la være å elske og tjene ham.

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

på en måte led dypere enn noen fallen skapning kan lide. Å hate Gud, er helvete. Men å føle seg totalt forlatt av Gud, og likevel elske Gud, er egentlig mer enn helvete.

Dette «min Gud» midt i gudsforlatthetens redsel, var brodden i hans lidelse. Men det var samtidig lidelsens løsning.

Den som fra dødsrikets dyp med sannhet kan si «min Gud» til Gud, han kan ikke bli i helvete. Han hører ikke hjemme der.

Den samme kjærlighet som førte Kristus ned til dødsriket, måtte føre ham opp igjen. I fullkommen kjærlighet var han blitt ett med den falne slekt, førte ham til bunnen av dødsriket. Men i fullkommen kjærlighet var og ble han ett med den levende Gud. Derfor kunne døden umulig holde på ham. Gud er jo ikke de dødes Gud, men de levendes.

Fra dødsrikets skjød vendte da Kristus tilbake til Faderens favn. Den veien var aldri før blitt gått. Det var en ny og levende vei inn til helligdommen. Dødsrikets porter ble sprengt. Frelserens vei var banet.

Da gikk det en jubel gjennom Faderens hjerte. «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?» (1Kor 15:55). – Og ut av denne jubelen lød det med den døende seierherres siste kraft: «Det er fullbrakt!» (Joh 19:30). «Far, i dine hender overgir jeg min ånd!» (Luk 23:46).

«Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner» (Joh 15:13).

– Å, hvor det er sant! Hvor det er salig sant – ja, evig sant!

*Fra «Et blick i Guds kjærlighets dyp»,
Indremisjonsforlaget, Oslo, 1948*

Døyparen Johannes

Av Ragnar Opstad

«Og du, barn, skal kallast profet for den Høgste. For du skal gå fram føre Herren for å rydja vegane hans.»

Luk 1:76

Johannes si forkynning

«Og han drog omkring i heile landet attmed Jordan og forkynte omvendingsdåp til forlating for syndene» (Luk 3:3).

«Han sa: Vend om, for himmelriket er kome nær!» (Mat 3:2).

Om forkynninga hans seier David Hedegård: «Johannes' botspreken var streng. Den rettet seg mot alle uten unntak, selv mot folkets åndelige ledere». Han refsa også Herodes for hans forhold til Herodias, som var kona til Filip, bror hans. Det kosta han hovudet!

Oppvakning

Det er Guds lov som ryddar veg til Guds nåde, om ein ikkje forherdar seg mot Guds ord, som Herodes og Herodias.

Folket kom i syndenød. Etter at Johannes hadde avslørt farisearane si sanne stilling, kom spørsmålet frå folket: «Kva skal vi då gjera?» (Luk 3:10).

Så fekk dei svar etter kva slag synd dei låg under for. Og svaret gjekk kort ut på dette: De skal slutta med den synda som de til no har lege under for! Det er også Johannes' tale til oss. Du må slutta med den synda du er glad i og

som ligg så godt til rette for ditt lynne, di legning og din livssituasjon! Og kva elles det måtte vera.

Folket tok imot Ordet og let seg døypa. Dei fekk med ein heilag Gud å gjera. Det må vi òg få. For det *har* vi.

«Sjå der Guds lam!»

Ein dag kjem Jesus til Johannes for å la seg døypa. I første omgang vegrar

Påskemøter

April

Svarstad	30.03-01.04	<i>Martin Fjære</i>
Krokstadøra	01.	<i>Ingar Gangås</i>
Steinsdalen	04.-06.	<i>Lars Fossdal</i>
Fossnes	05.	<i>Reidar Heian</i>
	06.	<i>Bjarne Gjuvsland</i>
	08.	<i>Reidar Heian</i>
Mosvik	05.-06.	<i>Ingar Gangås</i>
Lensvik	06.	<i>Karl Notøy</i>
Ø. Kvelde	07.	<i>Asbjørn Fossli</i>
Randaberg	08.-09.	<i>Odd Eivind Stensland</i>
Tørvikbygd	08.-09.	<i>Lars Fossdal</i>

han seg for å gjera det (Mat 3:14), men så må han bøya seg under Jesu vilje og la det skje.

«Då Jesus var døypt, steig han straks opp av vatnet. Og sjå, himmelen opna seg over han, og han såg Guds Ande koma ned over seg som ei due. Og sjå, det høyrdest ei røyst frå himmelen: Dette er Son min, som eg elsker! Han som eg har hugnad i» (Mat 3:16-17).

Då går det opp for Johannes at det som folket har lagt frå seg i Jordan, si synd og sin ureinskap; går Jesus inn under og tek på seg. Det gjeld også alt mitt og ditt.

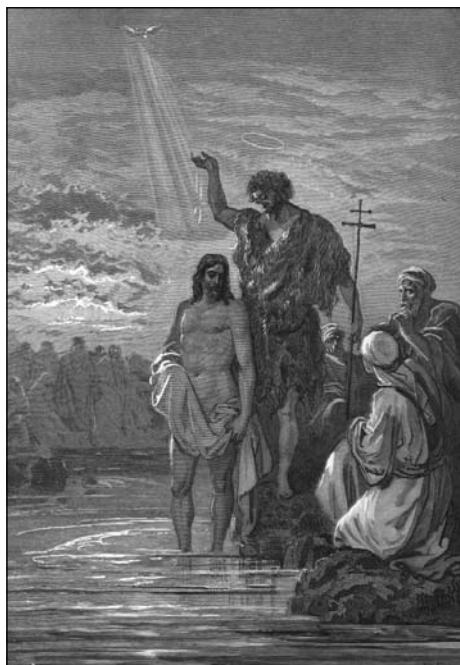
«Dagen etter ser han Jesus koma til seg, og seier: Sjå der Guds lam, som ber verdsens synd!» (Joh 1:29). «Dagen etter stod Johannes der igjen, og to av læresveinane hans. Då dei fekk sjå Jesus, som kom gåande, sa han: Sjå der Guds lam! Dei to læresveinane høyrde det han sa, og dei fylgde etter Jesus» (Joh 1:35-37).

No hadde Ordet som Johannes forkynte, skapt behov for Jesus og evangeliet.

Vakt eller frelst?

Vart så alle dei døypte frelste? Det ser ut til at det var mange som ikkje kom lenger enn til Johannes, og vart verande *hans* læresveinar. Kanskje var det noko av årsaken til at Johannes vart teken frå dei så brått? Samstundes som han også var ferdig med si kallsgjerning.

I Efesus fann Paulus nokre lære-sveinar, «og han spurde dei: Fekk de

Gustave Doré: «Jesus blir døpt.»

Den Heilage Ande då de kom til trua? Dei svara han: Vi har ikkje eingong høyrte at det er nokon Heilage Ande. Han spurde: Kva vart de då døypte med? Dei sa: Med Johannes-dåpen. Då sa Paulus: Johannes døypte med omvendings-dåp, og sa til folket at dei skulle tru på *den som kom etter han, det er Jesus*. Då dei høyrde det, lét dei seg døypa til Herren Jesu namn. Og då Paulus la hendene på dei, kom Den Heilage Ande over dei, og dei tala i tunger profetiske ord» (Apg 19:2-6).

No var dei førde over frå Johannes til Jesus.

Vi les om nokre andre i Joh 8:31-32: «Jesus sa då til dei jødane som var komne til tru på han: Dersom de vert

verande i ordet mitt, då er de i sanning mine læresveinar. Og de skal kjenna sanninga, og sanninga skal gjera dykk frie». Om desse seier Øivind Andersen: «De jødene som Jesus taler til her, var ennå ikke kommet til *fredsende* tro. Det ser vi av sammenhengen. De var ikke gjenfødt. Men de anerkjente Jesus som Messias, og bekjente også dette for jødene».

«Johannes» i ditt og mitt liv

Har så «Johannes» fått rydda vegen for Jesus til ditt og mitt hjarta? Ja, har han det, har vi gjort erfaring av kva det er å gå fallitt på eiga rettferd, på eigen kristendom. Det er ei personleg, konkret erfaring, som nok kan vera ulik frå person til person, men resultatet blir det same: Du står tilbake, ribba for alt ditt, heile kristendommen din.

No er det ikkje frelse i å bli fråteken alt sitt eige. Det er berre ei svært vond, men nødvendig erfaring. Ikkje ei erfaring som skal gjera oss verdige til Guds nåde, eller for at Gud skal kunna ta imot oss, men for at vi skal gå med på å ta imot nåde – som nåde. «Nåde, ja nåde for ingenting, får jeg fra Golgata smake!» (Sb 471:4).

Du som er misnøgd med alt ditt eige, med omvendinga di, kristenlivet ditt og alt det som skulle vore annleis i livet ditt, eitt eller anna som skulle vore gjort eller ugjort; du har sikkert god grunn til å vera misnøgd med deg sjølv. Men hadde det vore lettare for deg å tru Guds nåde om det hadde lukkast betre med kristenlivet ditt?

Lova si gjerning er nettopp å ta frå deg *all* trøyst som er knytta til deg sjølv. Det er slik Herren må føra oss – for at vi skal få behov for det ein annan har utretta. Du skal sleppa å leita i deg sjølv – etter det som du har fått i Jesus.

Det Jesus har gjort, er gjort for deg, slik du er og har det *no*. Du blir ikkje meir verdig om ei veke eller to. Heller ikkje blir Gud meir nådig enn han alt er.

Det Jesus gjorde, gjorde han for fortapte syndarar. Men vi vil ikkje vera fortapte syndarar. Vi vil vera «gode» kristne. Det ville farisearane òg. Så lar Herren det mislukkast, når vi prøver å stabla på beina en «skikkeleg» kristen.

Er det utan betydning korleis eg lever som ein kristen då? Nei, på ingen måte, men grunnlaget for eit rikare kristenliv, eller det som kallast helging, er det fullførde frelseverket. Der blir trongen skapt til å vandra med Herren i kvardagen.

Det er fullført

Då Jesus ropa ut sitt «fullført!» på Golgata, var alt gjort som Gud gjenom lova si kravde av oss. Lova var oppfylt og synda sona. Gud måtte setja oss til side som ubrukelege. Så kom han sjølv gjennom Jesus og tok seg av vår sak med Gud.

Dette er gjort og ordna for deg – anten du trur det eller ikkje. Men trur du det, kjem det deg til nytte – no, og i all framtid. Vil du ikkje tru det, er det til inga nytte for deg. Då går du for-tapt.

L&E

Mer enn helbredelse

Samtale med Ingeborg Haakonsen

Feriestedet Haishan ble som et lite paradiset for misjonærene i Kina. For barna, om mulig, enda mer vidunderlig enn for de voksne. «Tenk å få komme ut på reise, få komme til Haishan. Det var som når en slipper ut kalvene om våren» (Arne Tiltnes, misjonær i Kina).

Her på Haishan hadde Ingeborg Haakonsen en av sine store opplevelser:

Det var ikke i ferien. Misjonærene Mathilde og Martin Andestad måtte reise opp, for fru Andestad var meget syk. Legen hadde sagt at jordbær kunne virke legende. Det vokste ville jordbær på fjellet, og de dro dit. Snart kom det bud om jeg kunne komme opp, for fruen var svært dårlig. Jeg red da opp om natten på en leid hest. Om morgenen kom jeg fram og fant henne elendig. Som sykepleier vasket jeg og stelte henne så godt jeg kunne.

Jeg hadde tatt med meg to par hvite silkestrømper. Det ene ville jeg ha på henne. Da tok hun i silken og sa: «Vent litt med disse, Ingeborg». «Jeg har et par til», svarte jeg. «Ja, da kan jeg ta dem», sa hun stille. Jeg kom helt på gråten, for hun var blitt så forandret.

Jeg skjønte at avreisen stundet til, og sendte bud med hestekaren etter misjonær Lars Lande, slik at han kunne være der sammen med Martin Andestad. Da Lande kom opp om etter-

middagen, hadde vi nattverd sammen. Fru Andestad ba oss da syng: «Deilig krone, deilig krans». Det brast for oss på første verset, men hun sang hele sangen alene. Etter nattverden sa hun: «Nå kan vi to være her en stund alene». Da fortalte hun at hun hadde vært syk vel ett år. Hele dette året var hun så sikker på at Jesus skulle helbrede henne. Mannen ville ha henne til kysten, men hun svarte bestandig: «Han greier det nok, du. Han greier det nok». Dette var hennes svar helt til siste søndagen hun levde.

Martin Andestad var ute en stund og plukket jordbær. Da kom Jesus til henne. Hun kunne så tydelig høre ham si: «Det er ikke her jeg skal reise deg opp. Det er i himmelen». Da ble hun fullkomment løst.

Da Martin kom inn igjen, fortalte hun ham alt: «Det er ikke her han skal reise meg opp. Han skal reise meg opp i himmelen», sa hun gledestrålende. For meg ble dette en vidunderlig opplevelse.

Da kineserkonen som tjente i huset, kom inn med den lille gutten deres, sa hun bare: «Du deilige gutten vår!» Plutselig sa hun til meg: «Jeg synes jeg ser den lille flokken nede i Laohokow som følger meg ut. Syng da om *blodet*, Ingeborg». Ved midnattstid var det som hun lyttet spent, men hun var som fraværende for oss. Så sa hun: «Å, nå var han her. Du var nok sterk når du

O Jesus, som har elsket meg

*O Jesus, som har elsket meg,
ja, med så overmåte
aldeles ubegripelig
en kjærlighet og nåde,
å, tenn mitt hjerte opp igjen
med kjærlighetens iver,
så jeg giver
meg ganske til deg hen
og alltid hos deg bliver.*

*Din store kjærlighet det var
som brakte meg den nåde
at mine synders skyld du bar,
for meg tok dødens våde.
Å, måtte jeg din smertes vei,
de dype nådens grunne,
slik tilstunde
at alltid jeg til deg
min sjel oppløfte kunne!*

*Du, Herre, er den trygge havn
mot alle motgangs vinder.
Å, ta meg i din nådes favn
så sjelen hvile finner.
Din kjærlighet som sol i vår
den kolde is fortære,
balsam være
for mine syndesår
som jeg med sorg må bære.*

*Din kjærlighet er trøst i trang,
i svakhets tid min styrke.
Og når jeg så til sist en gang
skal inn i dødens mørke,
da la den stråle på min sti
og være ved min side,
med meg stride,
så går jeg frelst og fri
fra alt jeg her må lide.*

Paul Gerhard, Sb 48

bar meg», sa hun til sin mann, «men det var ingenting mot Jesus. Jeg er her ikke lenger nå. Hører dere: rommet er fullt av musikk og sang». Da kom Lande inn. Hun tok ham i hånden og sa: «Når du nå moderniserer på stasjonen, pass da på at du lager et sted der nede, der du kan være alene med Gud». Så føyde hun stille til: «Å, jeg er så lykkelig». Så sovnet hun stille inn.

Aldri før hadde Gud vært så stor for meg. *Han ga henne mer enn hel-*

bredelse. Det var bare et skritt hun fikk ta i dette øyeblikk, et skritt som skilte oss. Jeg stod igjen med et brennende ønske: hvorfor kunne jeg ikke få ta det skrittet jeg også?

Vi misjonærene var så menneskelige at da vi senere snakket sammen om dette, sa vi til hverandre: «Det var jo rimelig at fru Andestad fikk en slik heimferd, for hun var så from. Hun brukte så mye tid til bønn». På meg virket det slik at jeg levde i en sterk

forventning om å få flytte etter henne. Himmelen var så nær, så nær.

Men jeg var ikke før kommet ned til misjonsstasjonen, før det kom bud etter meg. En av kineserkonene var dødssyk. Hun hadde gått og lært et par år, men alt var liksom så smått stell. Ikke lærte hun å lese skikkelig, og ikke syntes jeg hun hadde grepet evangeliet heller. Hun hadde bedt om dåp tidligere, men jeg hadde ikke frimodighet til å anbefale henne til dåp. Nå lå hun like innved dødens port. Jeg hadde ikke før satt meg ved sengen, før hun sa: «Skal jeg ikke få lov å bli døpt nå når jeg skal dø?» Vi snakket og ba sammen. I samtale med Lars Lande ble vi enige om at hun skulle få motta dåpen.

På dåpsdagen hendte underet! Lande hadde lest om den store skare som hadde tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Da bøyde jeg meg ned til henne og sa: «Hørte du hva han leste om dem som hadde vasket klærne sine og gjort dem hvite i Lammets blod?» Da kom det et smil over det døende ansiktet. Og så sa hun: «Å, ja! – tenk, jeg har ikke mer med syndene mine å gjøre, for dem har Jesus tatt på seg». Så var underet skjedd. Hun var løst og fri.

Da jeg kom tilbake dagen etter, gikk veslegutten hennes på gulvet og gråt, og der lå moren hjelpeløs. Da sa hun: «Frk. Haakonsen, går det ikke an at jeg ber om å få leve – om ikke mer enn to år, for barnets skyld?» «Jo», sa jeg, «det går an. Du har lov å be om alt og overlate det til Herrens vilje, for han vet best». Så ba vi sammen.

Dagen etter så jeg to kvinner var kommet og sydde liktøyet hennes. «Dere må skynde dere», sa hun. «Men vil du ikke gjerne leve for barnets skyld, da?» sa jeg. «Nei», svarte hun, «jeg fikk se inn i himmelen i natt. Der var det så fint at nå må jeg fort av sted!» Jeg var ikke før kommet hjem, så hentet de meg tilbake. Da lå hun og lyttet. Plutselig brast det ut av henne: «Å, hvor skjønt!»

«Hva er det som er så skjønt?» spurte jeg. «Han kommer med en krone», svarte hun helt klar i stemmen.

«Hvem er den til, da?»

«Den er til meg».

Da gjorde jeg noe som sikkert ikke var så viselig. Jeg bøyde meg ned og sa høyt inn i øret hennes: «Ser du om himmelporten er åpen nå, Thema?» «På vid vegg – på vid vegg», svarte hun. Og så var hun over.

Fra den stund sa jeg aldri mer at det var rimelig fru Andestad fikk en slik herlig inngang. Nei, det var like så urimelig at hun fikk det, som at Thema, den stakkaren som alt var så smått stell med, fikk se himmelen åpen. Men de hadde begge sett inn i dette at alle mine synder har Jesus tatt på seg. Derfor fikk den stakkars kineserkvinnen en like så herlig inngang som den fromme, gudfryktige misjonæren. I sannhet: Alt av nåde.

«Nå ramler alt mitt, men så har jeg Jesus,» sa misjonæren og gråt av glede.

*Fra «Guds under i mitt liv»,
Lunde forlag, 1976*

Vårt skyldbrev

Av Per Bergene Holm

«Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom, så skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å bortta manges synder, annen gang bli åpenbaret, ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter ham.» Heb 9:27-28

Det er menneskets lodd en gang å dø, og deretter dom. Livet kan bli kort eller langt, rikt eller fattig, fylt med glede eller sorg. Det er så forskjellig. Men én ting er helt likt. En dag tar livet her på jorden slutt. Derfor formaner Skriften oss: «Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!» (Sal 90:12).

Vi mennesker vil helst skyve enhver tanke på døden bort, og enda mer tanken på den følgende dom. Det er ikke visdom, men den største dårskap, å leve sitt liv uten tanke på hvordan det går til slutt. For det kommer en regnskapsdag. Året går mot en slutt, regnskapene skal gjøres opp. Debet og kredit skal summeres, og det er bunntinjen som har oppmerksomhet. Hva har de disposisjoner som er gjort i løpet av året resultert i? Hva blir sluttresultatet?

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset.» Kol 2:14

Gustave Doré: «Jesus blir tornekrønet.»

Hvordan tror du ditt livs regnskap vil ta seg ut på dommens dag, når bøker blir åpnet og du skal dømmes etter det du har gjort? Ja, for det skal hvert menneske en dag, det skal dømmes etter sine gjerninger. Det gjelder også deg og meg. Det som her i tiden har vært skjult skal da bli åpenbart og komme for lyset. Har du ikke noe annet da enn ditt eget å vise til, vil det gå deg ille, evig ille. Om du enn kan stå deg for menneskers dom, hvordan skal du da stå deg, når du står for Den Hellige? Eller hva vil du si til

ditt forsvar når du blir trukket til ansvar for dine ord og gjerninger, din onde lyst og vilje? Eller kjenner du en forsvarer som kan ta på seg å føre din sak på den dagen?

Hvor godt å vite at det finnes en talsmann hos Faderen, en som har tatt på seg å føre vår sak, Jesus Kristus. Det er mitt eneste håp og grunnen til min frimodighet overfor døden og dommen. Mitt liv er nok ikke uten mangler og urett, det kan heller ikke stå seg for Gud, men jeg kjenner en som tok på seg å føre min sak. Det var jo nettopp for å kunne bli vår forsvarer på dommens dag Guds Sønn lot seg føde som menneske.

Guds Sønn måtte i alle ting bli oss lik, få del i kjøtt og blod, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets

synder. Jesus har talt vår sak, ikke ved å unnskyldte våre synder og bortforklare vår urett, slik vi gjerne vil. Nei, han har tatt vår sak på seg ved å gå inn under våre synder, ta dem på seg og bære straffen for dem. Det var derfor han måtte dø på Golgata kors, til soning for dine og mine synder.

Ditt og mitt liv holder ikke mål for hans øyne som er som ildsluer, han som er hellig og ren, en fortærende ild overfor all synd og urenheter. Vår synd står ikke til å unnskyldte eller bortforklare, men vi trenger å bli rensset fra den, få forlatelse for den, og det kan vi bare få gjennom at den er oppgjort. Det gjorde Jesus da han naglet vårt skyldbrev til korset og tok det bort i sin soningsdød.

Å ville møte Gud i sitt eget, kan aldri gå. For Gud er den Hellige og rene. Det er bare én som holder mål innfor ham, og det er Guds egen Sønn. Han ble menneske, prøvd i alt, i likhet med oss, men uten synd. Han kom ikke til jord for sin egen del, men for din og min skyld, ja for hele verdens, for at verden skulle bli frelst ved ham. Det er som profeten Jesaja vitner: «Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære» (Jes 53:11). Han gjorde alt ditt til sitt i sin soningsdød, og ved troen på ham blir alt hans ditt!

Kjenner du Jesus? Eller enda viktigere: Kjenner Jesus deg? Profeten Nahum vitner: «Herren er god, et vern på trengselens dag. Han kjenner dem som tar sin tilflukt til ham» (Nah 1:7).

L&E

Møter

April

Rubbestad- neset	27.03.-01.	<i>Lars Fossdal</i>
Askim	14.-15.	<i>Sigbjørn Agnalt</i>
Årnes	15.	<i>Per Bergene Holm</i>
Bangsund	19.-22.	<i>Ingar Gangås</i>
Gyland	25.-29.	<i>Odd Eivind Stensland</i>

Jesus – en annerledes konge

Av Karl Notøy

«Men dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som var sagt ved profeten: Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig, ridende på et esel – på trelldyrets fole. Disiplene gikk da av sted og gjorde som Jesus hadde pålagt dem. De hentet eslet og folen, og la kappene sine på dem, og han satte seg på dem. Mange i den store folkemengden bredte kappene sine ut på veien, andre hogg grener av trærne og strødde på veien. Folkemengden som gikk foran og de som fulgte etter, ropte og sa: Hosianna, Davids sønn! Vel-signet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!»

Mat 21:4-9

Jesus lar seg hylle som konge. Det folket ikke visste, var at han var en annerledes konge. Jesus sa det slik da han sto overfor Pilatus: «Mitt rike er ikke av denne verden» (Joh 18:36). Folket var opptatt av at Israel måtte frigjøres fra romerne. De ville ha en jordisk konge. Men Jesus var kommet for å frelse menneskeheten fra deres synder, fra den fortapte stilling de var i. Han var kommet for å vitne om sannheten. Han var sannheten. Det er evighetens konge som nå rir inn i Jerusalem. Det er han som har all makt i himmel og på jord. Han kommer ridende på eselryggen, trelldyrets fole. Han kom ikke slik folket ventet ham. Saktmodig kommer han, menneskelig

sett skrøpelig. Profeten sier det slik: «Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet» (Jes 53:3).

Se din konge kommer!

Han vil være konge for alle, men han vil også ha et personlig forhold til deg. Han vil være *din* konge – både herre og konge – i ditt liv! Ringeakter du denne konge? Kanskje kunne du tenke deg at evighetens konge var annerledes? Så alle kunne bli overbevist? På en slik måte at det ikke kunne være tvil om hvem som kom? Nei, denne kongen kommer ikke på den måten, og han tvinger seg ikke inn på noen. Han kom ikke som en jordisk fyrste som viser sin makt og menneskelige styrke. Da døperen Johannes pekte på ham og sa: «Se, der Guds lam som bærer verdens synd!» (Joh 1:29), ble han sammenlignet med et lam. Vi vet at et lam har lite å forsvare seg med. Jesus sto fram som en som ikke tok igjen, en som lot seg spotte. Han gikk smertens vei, fornedrelsens vei, til kors og død. Tror du noen hadde ventet en slik konge? Nei, når vi ser for oss en konge, er det en med makt, i pomp og prakt. Tenk Den allmechtige kom på et esel! Ikledd avmakt. Overlatt til menneskers hender. Han kom med en kjærlighet som gir uten å få noe først. →

Denne kongen kunne bruke et esel. Det forteller oss at han kan bruke det som er ubetydelig. I den sammenheng kan vi tenke på det som står i 1Kor 1:26-29: «Brødre, legg merke til det kall dere fikk: Ikke mange vise etter kjødet ble kalt, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt. Men det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Og det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme. Det som er lavt i verden og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud». I Guds rike er alt satt på hodet sett fra et menneskelig synspunkt. Jesus seiret gjennom fornedrelse, lidelse og død.

Han kom for å tjene

Vi ser også at Guds rike har framgang der det er forfølgelse og motgang. Dette riket er ikke bygd på menneskelig makt eller militær styrke. Gud er suveren og kan gjøre som han vil. Jesus sa at om barna tier, skal stenene tale. Den allmektige ble alles tjener for å frelse oss. Jesus demonstrerte

«...mine tanker er ikke deres tanker, og mine veier er ikke deres veier, sier Herren. For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker.»

Jes 55:8-9

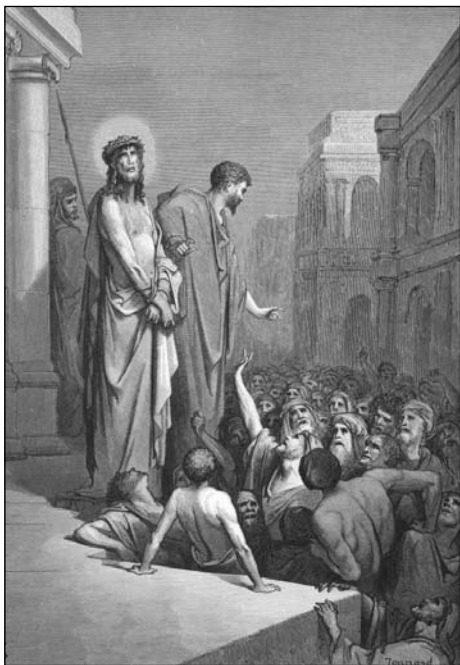
dette da han vaska disiplenes føtter. Vi leser at han tok en tjeners plass da han gjorde dette (Joh 13:4-15).

Da Jesus ble fristet i ødemarken til å tilbe satan, skulle han få makt over alle verdens riker. Men han besto prøven. Jesus var ikke ute etter kort-siktig gevinst, heller ikke verdslig makt. Derfor kom han ikke ridende inn i Jerusalem med hester og mange soldater rundt seg. Nei, han var ingen opprørsleder. Dersom hans rike hadde vært av denne verden, kunne han ha latt sine tjenere kjempet, og han ville ikke ha blitt overgitt til jødene.

Guds tanker er høyere

Bibelen sier at Guds tanker er høyere enn menneskenes tanker. Alt som har med sann kristen tro å gjøre kommer utenfra – fra Gud. Fra menneskenes indre kommer det bare religiøsitet. Heller ikke Peter kunne forstå Guds tanker. Han forsto ikke frelsens vei, at Jesus måtte gjennomgå smerte, hån og korsfestelse. Ja, hvem kan forstå det?

Folkemengden bredte kappene sine på veien og hogde grener av trærne og bredte ut foran ham. Noen gikk foran og andre fulgte etter – alle sammen fulle av begeistring. Slik er mennesket. Det har alltid trang til å samle seg om noe, spesielt når noe engasjerer. Slik var det også i «tidenes morgen». De ville bygge et tårn som skulle nå opp til himmelen, for å gjøre seg et navn. Men Gud stanset deres planer. Slik er det også i dag. Vi har f.eks. lett for å samle oss rundt predikanten, rundt en sterk leder. Og da kan det hende at

Gustave Doré: «Se det mennesket!»

nom livet, kan det bli mange spørsmål. Men jeg får hvile i dette at hans mål er å føre den enkelte til himmel og salighet.

Rom for ærens konge?

Slik Jesus dro inn i Jerusalem, ønsker han også å dra inn til deg. Han kommer gjennom sitt Ord og ved sin Ånd. Han kommer og setter alt i stand. Han tvinger seg ikke inn på noen. Saktmodig kommer han. Han kommer – å, hvilken nåde – han som er synderes venn. «Har du intet rom for Jesus, han som gav sitt liv for deg?» (Sb 169). I koret står det: «Rom for Jesus, ærens konge! Å, lukk opp og slipp ham inn! Salighet han med seg bringer, all hans herlighet blir din». Har du rom for ham? Han vil frelse deg.

En dag kommer han igjen for å hente sine. Han kommer for å holde dom. Da kommer han i makt og herlighet. Som lynet går ut fra øst til vest skal hans komme være. Er jeg rede til å møte ham når han kommer? Spørsmålet blir om *du* eier hans tilgivelse og har sett hans nåde. Han kommer for å sette punktum for denne tids husholdning. Da kommer han ikke i avmakt, heller ikke ridende på et esel. Når han kommer, er nådetiden slutt. For den som ennå står utenfor, blir det for evig for seint. Han har gått i forveien for å gjøre i stand et rom for bruden. Når huset er fullt, blir døra stengt. Da gjelder det en evig fortapelse eller en evig salighet.

Ta imot ham – i dag!

I dag kommer han til deg. I Bibelen heter det bare «i dag». «I dag om dere

Jesus blir skjøvet til side. Vi kan tenke at når vi er mange, er vi sterke. Et øyeblikks rus og stor begeistring.

Det lød et hosianna, men ikke lenge etterpå ble det ropt: korsfest! Menneskene er uberegnelige. Men Guds vei ligger fast. Himmel og jord skal forgå, men Guds ord skal aldri forgå. Midt i det forgjengelige er det noe som er evig, noe som står fast. Han kommer med fremtid og håp. Selv om det menneskelig sett så puslete ut, var det likevel jordens skaper som satt der på eselet. Å forstå dette er forunderlig, det er for høyt for meg. Sangeren sier det slik: «Hvor underlig er du i alt hva du gjør, hvem kan dine veier forstå?» (Sb 403:1). Når jeg tenker på hvordan Gud har handlet med meg gjen-

Lova og evangeliet

Vitnemål av Kjell Farnes

Begge deler må me lata virka med si fulle kraft og virkning. Når det står «du skal» og «du skal ikkje», er det lova si tale. Ho dømmer oss sønder og sammen, me lyt berre erkjenna at me kjem til kort med vårt syndige «eg».

Dette er lova si gjerning: ho skal gjera det slik at me verkeleg får bruk for det Jesus har gjort. Heile Jesu liv har Herren gitt oss. Men i oss sjølve er me fortapte. Som det står i Galatarbrevet (3:22): «Men Skrifta har innslutta alt under synd, for at dei som trur, ved tru på Jesus Kristus skulle få det som var lova». «Men lova kom til så fallet skulle verta stort. Men der synda vart stor, vart nåden endå større» (Rom 5:20).

Evangeliet er noko som er ferdig. Det står at me får eit nytt liv i Kristus. «Det gamle er forgjenge, sjå alt hev vorte nytt» (2Kor 5:17). Så kan me gle oss over at Jesu Kristi liv var for oss. Då kan me seie farvel til vårt syndige «eg», og berre takke Frelsaren for det han har gjort. Altså har me eit nytt liv i Kristus, og det er fullkome og heilag og reint.

Med Jesu inntog har me fått Den Heilage Ande, og har med det nye livet fått lyst til å gjera Guds vilje. Då vert det ikkje lovgjeringar, men eit Andens verk som er velbehageleg for Gud. Me tener i Andens nye vesen, og ikkje i bokstavens gamle, som fører til død (Rom 7:6).

Lat oss takka og prisa Herren!

L&E

hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter» (Heb 3:7). Kongenes konge og Livets fyrste vil inn til deg. Han kommer alltid til rette tid, selv om det av og til ikke virker slik for oss. Er du rede til å møte din konge? Har du olje på lampa og på kanna? Det er bare én som kan gjøre deg rede, som kan frelse deg. «Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjerning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag» (Fil 1:6). Han vil komme til deg hver eneste dag og stanse deg i din travle hverdag.

Får han oss i tale eller blir kristendommen bare en kulturarv? Spørsmålet er om han får være din personlige frelser. Her blir det ikke bare snakk om et øyeblikks begeistring, å bli revet med i en følelsesrus. Nei, det gjelder å ha et personlig forhold til ham i det daglige. Da er det om å gjøre å ha et lyttende øre, og finne «Maria-plassen» ved Jesu føtter.

Saktmodig kommer han – i «den stille susing». Herre, kom!

L&E

Nesten, men tapt!

Av Dag Rune Lid

For ei tid attende kom eg til å høyre på eit radioprogram. Det vart referert frå ei hending med det tyske luftskipet «Hindenburg», det største luftfartøyet som nokon gong har vore laga. Det var heile 245 meter langt og hadde ei topphastigheit på 135 kilometer i timen.

Den 6. mai 1937, etter kryssing av Atlanteren, tok luftskipet «Hindenburg» fyr då det skulle festast til fortøyningsmasta ved Lakehurst Naval Air Station i New Jersey i USA. Flammene starta ved akterenden og i løpet av 37 sekund var luftskipet overtent. Av dei 97 personene om bord, døydde 35.

Denne hendinga har kome til meg fleire gonger etter at eg høyrde om den. Dei var så nære målet, men likevel var det mange som ikkje nådde fram. Hans Adolf Brorson er inne på det i salmen der han skriv: «Begynt er ikke endt, det må du vite! Du som har Jesus kjent, bli ved å stride!» (Sb 470:2).

Det er ikkje sjølvstøtt at den som er byrja på himmelvegen skal nå fram. Luftskipet var ferdig med 99,99 prosent av turen. Turen var på mange vis fullført, men sekund før dei var i hamn gjekk det galt. Diverre er det slik i mange menneskeliv også, med tanke på å nå den himmelske hamn.

Djevelen har sine utallige angrep på den truande. I barne- og ungdomsåra er det framtida, det å få eit æra namn, som djevelen malar ut. I manndomsåra er det travelt for mange, med små born

og ein hektisk kvardag, og mange fekk djevelen bort frå Ordet her. Men når alderdom kjem og dagane vert rolegare skulle ein tru det vart lettare, men då er det så mange som sovnar framfor TV-en, og djevelen får så si gift dag etter dag til det ikkje lenger spinn åndeleg liv att. Nesten, men tapt!

Når ein les gjennom Bibelen ser ein at unntaka er dei som fekk leve godt med Gud. Mange byrja godt, men fall frå Herren undervegs. Mange kongar i Det gamle testamente gjekk det slik med. Eit av dei klaraste eksempla på dette er kong Saul. Han som var eit utvalt reiskap for Herren, men hovmodet fekk rom, han vart forkasta og til slutt forherda. →

*Nesten en kristen, kom, kom i dag!
Nesten en kristen, nåden mottag!
Jesus deg innbyr her,
englene er deg nær,
venner i forbønn er,
– å, vandrer, kom!*

*Nesten en kristen, endt høsten er.
Nesten en kristen, dommen er nær.
Nesten forfeilet seg,
nesten ei frelste deg,
nesten var dødens vei,
nesten – men tapt!*

P. P. Bliss (Sb 209:2-3)

Han sto opp igjen

Jeg sto utenfor et vindu, fortalte en troende mann, og så på et bilde som var utstilt der – av den korsfestede frelser. Som jeg sto slik kom en gutt og stilte seg ved siden av meg. Han lot til å være svært interessert i bildet. Derfor spurte jeg ham: «Vet du hvem det er?»

«Ja, det er vår frelser», lød svaret hurtig mens han så på meg med et blick som om han trodde at jeg ikke visste det.

Gutten fortsatte: «Det der er de romerske soldatene, og den damen der som gråter, det er hans mor». Om litt tilføyde han: «De drepte ham! Ja, det gjorde de». Jeg så på den lille gutten, som var svært alvorlig, og spurte ham hvor han hadde lært dette. «På søndagsskolen», svarte han.

Da jeg gikk videre, tenkte jeg med takk på hva all undervisning for barn kan utrette.

Jeg var ikke kommet så langt, før jeg hørte gutten rope på meg: «Du! Hør!» Jeg vendte meg om og så gutten komme løpende imot meg med et ivrig uttrykk i ansiktet. Da han nådde meg, sa han med en triumferende klang i stemmen: «Jeg glemte å fortelle at han sto opp igjen. Tenk, han sto opp igjen fra graven!»

Det så ut som gutten var svært glad for at jeg nå hadde fått vite resten. Han sendte meg et varmt smil, og dermed løp han sin veg.

*Fra «300 fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

Kva skjedde mellom dei sju kyrkje-lydane som står omtala i Johannes Openberring? Der hadde det vore vekking, kristenlivet hadde blomstra. No var det gått ein generasjon, og i fem av dei sju kyrkjelydane hadde fråfallet kome inn. Dei hadde gjeve opp sin fyrste kjærleik, dei hadde namn av å leve, men var døde. Dei var lunka og Herren ville spy dei ut av sin munn. Du som har tenkt deg til himmelen, kjem ikkje utanom strid. Difor er det også Hebrear brevet sin forfattar skriv til

dei truande om å rette blikket på trua sin opphavmann og fullendar i striden så dei ikkje skal verte motlause (Heb 12:3). Kva vil det seie? Jau, kvar dag å ta tid til Ordet – snakka med Herren i bønna. Ta deg tid til å samlast med Guds folk om Ordet, slik at blikket ditt vert vendt bort frå deg sjølv, bort frå synda og alt som vil stele di merksemd. «I stilla og i tillit skal dykkar styrke vera» (Jes 30:15). Finn du dagleg din styrke her, vil Herren syte for at du ein dag vil nå det himmelske mål. [L&E]

Kom hit til meg!

*Kom hit til meg med alt ditt strev,
med byrden som du bærer.
Da skal du få mitt gavebrev
og alt din sjel begjærer.
Ditt åk jeg tar i mitt forvar,
og snart du nåden lærer.*

*En blind du er, som ei kan se
at jeg har gjort alt ferdig!
Og du skal selv få være med
når du i meg er verdig.
Kledd i min drakt, i frelsens prakt,
i meg, du er rettferdig!*

*En hjelpeløs du er, og lam
i begge dine føtter.
Kom hit til meg med all din skam,
på veien jeg deg støtter.
Hver den som tror på mine ord,
han skyter dype røtter.*

*Ditt liv er fullt av uvisshet,
spedalskhet er din ære.
Du visner bort i urenhet,
om ikke jeg får bære
din nød og skam i dommen fram,
til pris og Lammets ære.*

*Du hører ei når du er døv.
Hva fyller så ditt hjerte?
Det verden er, som gjør deg sløv,
du volder Sønnen smerte.
Om ikke snart du hører klart,
vil synden mer deg sverte.*

*Se, døden er den siste slutt
på livet ditt her nede.
Har du med synd og satan brutt?
En dommens Gud vil se det.
Ditt hjerte giv, fra død til liv,
i Jesus er all glede.*

*De blinde ser og lamme går
og døve får nå høre.
De døde opp fra graven står;
spedalskhet er ei mere.
Hver synder som seg vender om
vil Gud til himlen føre!*

Melodi: Å, underfulle salighet!

KG – 24.07.2011
etter Mat 11:5-6; 28-29

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kom meg i hu i ditt rike!

Av Hans Erik Nissen

«En av ugjerningsmennene som hang der, spottet ham og sa: Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss! Men den andre tok til orde og irettesatte ham og sa: Frykter du ikke engang for Gud, du som er under den samme dom? Og vi med rette, for vi får det som vi fortjener etter våre gjerninger. Men han har ikke gjort noe galt. Og han sa: Jesus, kom meg i hu når du kommer i ditt rike. Og han sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!»

Luk 23:39-43

Det er merkelig med troen. Jesu disipler trodde, men de kunne ikke se lenger enn til korset. Troen stanset der. Etter korset var det for dem bare skuffelse, håpløshet og fortvilelse tilbake. Men det var én det var annerledes for. Han så den korsfestede som seierherren.

Troen er i sannhet en underlig virkelighet. Den bryter igjennom der

hvor vi minst venter det. Hvordan kan en dødsdømt, korsfestet forbryter avlegge et slikt trosvitnesbyrd?

Han sier ikke: «hvis», men «når» du kommer i ditt rike. Han er helt overbevist om at Jesus kommer tilbake, og at han gjør det i kraft. Han kommer i sitt rike.

Hvordan er det mulig? Det skyldes at han er den korsfestede Jesus uendelig nær. Hans ene hånd er rakt ut mot ham. Hans ører er åpne for det han sier. Og hva som er ennå viktigere: Hans urene, fortapte hjerte tar imot hans ord.

Gjør som ham! La nå Den Hellige Ånd dra deg helt inn til korset. Vend deg bort fra din egen elendighet. Løft ditt blikk mot din korsfestede seierherre. Hør: Han kommer i Guds kraft. Og det mest forunderlige: Han gjør sitt rike til ditt. Og så skal du evig prise hans navn.

Fra avisen «Dagen», 2008